

ANGELA WERD OP HAAR 47STE VOOR HET EERST ÉCHT VERLIEFD

‘Ik weet nu dat echte liefde wel degelijk bestaat, ook voor mij’

Angela (55) kreeg op haar veertiende wat met haar buurjongen en trouwde uiteindelijk met hem. Het huwelijk was niet gelukkig, maar het duurde tot haar 47ste voor ze de moed had om bij hem weg te gaan.

“Dat de man die mij in de zomer van 2010 opdringerig aansprak op een feestje degene zou zijn op wie ik later halsoverkop verliefd zou worden, had ik op dat moment nooit verwacht. Het was een warme zomeravond en ik was op een tuifees. Gerard maakte geen goede eerste indruk op me. Ik vond hem wat patserig, met zijn strakke spijkerbroek en zijn hemdje, waardoor zijn afgetrainde bovenarmen wel erg opvielen. En dan de manier waarop hij brutaal naast me schoof! ‘Hé, jij werkt toch in de sport-school?’ vroeg hij. ‘Kun je geen korting voor me regelen?’ Wat een mafkees, dacht ik. Zijn brede grijns, waar ik nu zo veel van houd, werkte op mijn zenuwen en ik maakte meteen aanstalten om naar huis te gaan. En nee, op zijn uitnodiging om samen eens wat te drinken ging ik natuurlijk niet in! Een jaar later leerde ik hem beter kennen. En toen bleek hij de leukste, de liefste, het beste wat mij kon overkomen. Door hem heb ik ontdekt wat echte liefde is.”

Totaal afhankelijk

“Voor Gerard heb ik maar één relatie gehad; met mijn jeugdliefde Maarten, mijn toenmalige buurjongen. Ik was veertien toen we iets kregen. Natuurlijk was het kalverliefde. Ik viel vooral op zijn uiterlijk. Wat wist ik nou van de liefde, van het leven en of iemand bij mij paste? Ik was de eerste van mijn vriendinnen die een serieuze relatie had. Toen voelde ik me blij en volwassen, maar nu denk ik: wat jammer dat het zo is gelopen. Het was veel beter geweest als ik langer alleen was geweest en verschillende vriendjes had gehad. Dat had me zonder twijfel veel sterker gemaakt. Nu leerde ik niet om op eigen benen te staan en werd ik afhankelijk van Maarten. Toen ik achttien was, gingen we samenwonen. Maarten werkte vaak tot laat in een discotheek. Om dat vol te kunnen houden, gebruikte hij drugs. Ik vond dat niet prettig, maar ik dacht: dat gaat wel voorbij. Op mijn 25ste raakte ik zwanger. Gepland, ik wilde graag een kind. ▶



‘Samen lol hebben, gelukkig zijn. Ik kon niet geloven dat zo iets voor mij ook mogelijk zou zijn’

Maarten ook, zei hij, maar toen ik een dikke buik had, nam hij de benen en trok bij een ander meisje in. Ik werd opgevangen door mijn moeder en mijn zussen. Ze zeiden: 'Joh, het komt wel goed met jou en het kind, wij helpen je.' Maar ik wilde het ideaal van een gezinnetje niet opgeven. Toen Maarten terug wilde komen nadat onze zoon Robin was geboren, zette ik de deur weer voor hem open. Helaas verbeterde er weinig in de jaren die volgden. Maarten bleef gebruiken, óók toen hij een serieuze, goede baan kreeg. Gelukkig had ik Robin. Mijn zoon was de zon in mijn bestaan en zorgde voor zo veel geluk. Door me helemaal op hem te focussen, kon ik mijn ogen sluiten voor het feit dat mijn relatie met Maarten al maar slechter werd. Er was al heel lang geen liefde meer tussen ons. Op een gegeven moment was de sfeer in huis zelfs zó slecht, dat Robin en ik verstijfden op het moment dat Maarten binnenstapte. Het is uiteindelijk Robin geweest die zei dat dit echt niet langer kon zo. Hij was toen 22."

Genieten van de rust

"Ik ben weggegaan bij Maarten en bij mijn ouders gaan wonen, in mijn oude meisjeskamer. Daar zat ik dan, op mijn zevenenveertigste, vol van verdriet. Tweeëndertig jaar had ik me ingezet om er iets van te maken, altijd hoop gehouden, en nu stond ik alsnog met lege handen. Ik had het gevoel dat ik heel erg had gefaald. Ik realiseerde me dat ik mijzelf totaal was verloren. Daardoor was mijn zelfvertrouwen laag, en mijn vertrouwen in mannen ver beneden nul. In de laatste jaren van mijn relatie met Maarten had ik soms met verbazing naar andere stellen gekeken, die samen lol hadden, gelukkig leken te zijn. Dat stond zó ver van mij af. Ik kon simpelweg niet geloven dat zoiets voor mij ook mogelijk zou zijn. Het kwam dan ook absoluut niet in me op om te gaan daten. Liever werkte ik aan mezelf: ik verzorgde mijn uiterlijk goed, kocht leuke nieuwe kleren en

begon steeds meer te genieten van de rust, van het feit dat ik niet meer in ruzies en strijd verwickeld was. Dat vond ik al heel wat. Langzaam krabbelde ik uit het diepe dal waar ik in zat. En ik had zowaar een keer een onenightstand! Ik wist van tevoren dat er niet meer in dat contact zou zitten, en dat wilde ik ook helemaal niet, maar het leek me goed om weer eens wat te flirten en te experimenteren. Seks was in mijn relatie met Maarten al heel lang iets wat van mij niet meer hoefde, wat ik alleen voor hem deed. Dus ook daar had ik wat in te ontdekken. Maar in een serieuze relatie zag ik mezelf niet snel belanden. Ik had ook geen idee waar ik iemand tegen zou moeten komen; uitgaan deed ik weinig. Ergens hoopte ik wel dat ik later, als ik oud zou zijn, niet alleen op de bank zou zitten. Maar ik achtte de kans dat ik verliefd zou worden minimaal."

'Hoe goed het ook ging tussen ons, ik ben nog lang angstig en onzeker geweest'

Halsoverkop verliefd

"In het jaar na het feestje waar ik Gerard voor het eerst had ontmoet, zag ik hem af en toe lopen. Hij woont in de straat waar de sportschool zit waar ik werk. Elke keer als hij voorbijkwam, zag ik hem naar binnen gluren. O nee hè, daar heb je hem, dacht ik op zo'n moment, en dook snel weg. Met mijn collega's maakte ik er grappen over. Tot Gerard op een dag aan de balie stond. Ik schrok me rot. Hij bleek zich bij onze sportschool te hebben aangemeld. Jawel, mét korting, door een leuke aanbieding. Eerst baalde ik daarvan, maar langzaam begon ik hem toch wel aardig te vinden. Hij had een hoop praatjes, maar hij bleek ook veel humor te hebben. En hij was sociaal en innemend,

iedereen mocht hem. Mij gaf hij heel veel aandacht, hij kwam om de haverklap een praatje maken. Stiekem vond ik dat toch wel vleierend. Toen hij me voor de zoveelste keer uitnodigde om eens wat te komen drinken in het café waar hij werkte, ging ik overstag. Opnieuw was het mijn zoon Robin die me daarbij het laatste zetje gaf. Hij sportte ook in onze club en kende Gerard uit de kleedkamers. Hij zei: 'Mam, hij is echt een leuke vent! Je moet wat ondernemen, anders word je een oude bes.' Vooruit dan maar, dacht ik. Toen ik Gerard daar in die kroeg zag, helemaal in zijn element, grapjes makend met iedereen, drankjes inschenkend, terwijl hij telkens mijn blik zocht met zijn vrolijke blauwe ogen, sloeg de verliefdheid in als een bom. Het was een heerlijk, warm, gelukkig gevoel. Toen ik na afloop naar huis ging,

zweefde ik helemaal. Maar ik was ook in de war. Want ik had de nodige waarschuwingen gekregen van mensen in het café. Gerard zou een womanizer zijn. En dat was nog niet alles: hij woonde zelfs samen! Nog niet zo lang, en ook niet lang meer, zei Gerard, want het ging heel slecht. Mooie praatjes, maar ondertussen was hij dus wél bezet. Betekende dat flirten met mij dan wel wat? En wat zei dit gedrag eigenlijk over hem? We hebben nog een tijdje om elkaar heen gedraaid. Soms probeerde ik afstand te houden, maar mijn gevoelens waren zó sterk. Elke keer als ik Gerard zag, voelde ik me verliefder worden. Het was net alsof ik als een magneet naar hem werd toegetrokken. We konden heel goed met elkaar praten. En lachen. Dit is de man



'Ik vind het een groot wonder dat ik nu zo gelukkig ben'

angst onderschreef met de woorden: 'Tja, dit is fiftyfifty,' maar vervolgens doodleuk meldde dat ik na het weekend maar naar mijn huisarts moest gaan. Ik heb toen wel gevoeld hoe veel Gerard van mij houdt. Ook hij was gebroken, we moesten huilen toen we het ziekenhuis uit liepen. En toen de huisarts mij aan het lijntje hield met een doorverwijzing is hij er woedend naartoe gegaan en zorgde ervoor dat ik in no time mijn verwijskaart had. Na een aantal afschuwelijke dagen kwam het verlossend bericht dat er niets aan de hand was. Nu, zes jaar later, sta ik lang niet meer zo schrap als in het begin van onze relatie. Ik maak mezelf niet meer gek met sombere gedachten. Ik weet nu dat echte liefde wel degelijk bestaat, ook voor mij, en geniet van wat ik heb. Gerard en ik hebben ontzettend veel lol en kunnen nog steeds verschrikkelijk met elkaar lachen. Soms zelfs zó hard, dat ik denk: wat zullen de burens denken? Ik vind het een groot wonder dat ik nu zo gelukkig ben. Als ik terugkijk, besef ik dat ik natuurlijk veel eerder bij Maarten had moeten weggaan. Het is zo zonde van al die verloren jaren. Al toen hij me in de steek liet toen ik zwanger was, had ik moeten zeggen: 'Het is over en uit.' Dat was beter geweest voor iedereen. Ik voel me daar schuldig over, ook naar mijn zoon toe, al mag ik dat niet meer zeggen van hem. Ach ja, het is nou eenmaal zo gelopen. Het belangrijkste is dat ik uiteindelijk de moed vond om op te stappen en nu heel gelukkig ben. Met Gerard, mijn wereldvent, die mij het vertrouwen in de liefde én in mezelf heeft teruggegeven." ■

genoot, ik ben nog lang angstig en onzeker geweest. Ergens kon ik me niet voorstellen dat Gerard mij écht leuk vond. Dat lag niet aan hem, hij was ontzettend lief, maar ik twijfelde gewoon erg aan mezelf. Dit was zo nieuw allemaal. En zo zalig; iemand die mij zo veel aandacht gaf, mij op een voetstuk plaatste. Kon dat wel echt en blijvend zijn? Ik blééf in het begin maar om bevestiging vragen. En toen ik eindelijk op Gerards liefde begon te vertrouwen, was ik toch nog bang dat er een addertje onder het gras zou zitten."

Wonderbaarlijk gelukkig

"We waren twee jaar samen toen ik op een zaterdag, tijdens het douchen, een knobbeltje in mijn borst ontdekte. Mijn hart stond stil. Dit was het dan, dacht ik. En: zie je wel, het was ook te mooi om waar te zijn. We zijn meteen naar de eerste hulp gegaan, waar een arts onze

die ik wil, voelde ik steeds duidelijker. Na een paar weken heb ik dat ook tegen hem uitgesproken; dat ik met hem verder wilde. Iets met hem wilde opbouwen. Wilde hij dat ook met mij? Ik vond het heel eng om die vraag zo te stellen, het voelde heel kwetsbaar. Maar Gerard reageerde positief. Hij heeft direct zijn relatie beëindigd, zodat wij konden onderzoeken wat er nou precies tussen ons was. Ik ben met hem mee naar huis gegaan en... nooit meer vertrokken! Het klopte gewoon tussen ons, op alle vlakken. Ook qua seks. Het was fantastisch om me écht tot iemand aangetrokken te voelen. Al was ik er in het begin wel een beetje knullig in, vrees ik. Ik vond het lastig om aan te geven wat ik wilde of prettig vond. Maar na een tijdje durfde ik meer het heft in handen te nemen. Het was een ontdekkingsreis die ontzettend leuk was. Hoe goed het ook ging tussen ons, en hoe ik daar ook van

De naam Maarten is gefingeerd.